

Nieuwsbrief - GZR Updates 2022-6

Nummer 6, 2022

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:864](#) 22-03-2022

Onterecht ontslag op staande voet.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:872](#) 17-03-2022

Ontbindingsverzoek door werknemer.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:1140](#) 15-02-2022

VGZ discrimineert zonder redelijke gronden tussen verschillende soorten voetzorgverleners bij stopzetten zorgvergoeding.

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2022:721](#) 09-03-2022

Ontslag via ava statutair bestuurder, zonder dat verbetertraject is gevolgd.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:2102](#) 09-03-2022

Spoedmachtiging uithuisplaatsing van baby wegens gebrek aan passende zorg.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2022:2286](#) 17-02-2022

Uithuisplaatsing van baby met ernstige verwondingen.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:568](#) 16-02-2022

Rechtsgeldig gegeven ontslag op staande voet na werkweigering.

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:2753](#) 08-12-2021

Verzoek tot indienen tuchtklacht bij de IGJ is niet aan te merken als handhavingsverzoek.

Uitspraken zonder ECLI

Geschillencommissie ziekenhuizen 22-07-2021

Het niet uit zichzelf geven van voorlichting aan een patiënt omtrent de DBC-systematiek door de zorgaanbieder kan niet worden aangemerkt als een tekortschieten in de informatieplicht.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden 25-03-2022

Ontbinden cliëntenraad.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden 08-03-2022

Bevoegdheid LCvV.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden 17-03-2022

Medezeggenschapsregeling/vervangende instemming.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Het niet uit zichzelf geven van voorlichting aan een patiënt omtrent de DBC-systematiek door de zorgaanbieder kan niet worden aangemerkt als een tekortschieten in de informatieplicht.

De zorgverzekeraar en zorgaanbieder wijzen naar elkaar voor wat betreft de informatieplicht ter zake een bij een patiënt in rekening gebracht bedrag. De geschillencommissie oordeelt dat op de zorgaanbieder niet de verplichting rust om uit zichzelf aan de patiënt voorlichting te geven omtrent de DBC-systematiek en de facturering door de zorgverzekeraar.

Feiten

Een patiënt ondergaat al enige jaren een slokdarmbehandeling bij de zorgaanbieder. In 2019 heeft hij bewust gekozen voor een hoog eigen risico van € 885 en het in overleg met de arts uitstellen van de behandeling tot januari 2020. Vervolgens ontvangt hij toch een rekening in 2019 ten bedrage van € 716 waarover hij niet is geïnformeerd. Dit komt door de systematiek van de DBC, die is geopend in november 2018 en eindigt in november 2019. De patiënt wordt door de NZA in het gelijk gesteld, maar de zorgaanbieder en de zorgverzekeraar wijzen naar elkaar voor wat betreft het geven van informatie over de DBC-systematiek aan patiënten.

De zorgaanbieder meent dat de Geschillencommissie Ziekenhuizen (de commissie) niet bevoegd is tot het in behandeling nemen van de klacht omdat deze gaat over de DBC-systematiek die niet onder de klachtenregeling valt. Indien de commissie van oordeel is dat dit anders is, merkt de zorgaanbieder subsidiair op dat de patiënt jaarlijks wordt gecontroleerd in het kader van zijn behandeling op de afdeling Maag-, Darm- en Leverziekten. Er is voor die behandeling een DBC geopend op 21 december 2018, die is opgevolgd door drie vervolg-DBC's. De behandeling van januari 2020 viel nog in de laatste vervolg-DBC, die in 2019 was geopend.

De zorgaanbieder stelt zich op het standpunt dat algemeen is aanvaard dat het niet aan de

zorgaanbieder maar aan de zorgverzekeraar is om verzekerden te informeren over hun aanspraken op de zorgverzekering. Immers is de zorgaanbieder gebonden aan de wettelijke DBC-systematiek die hij niet kan aanpassen. De zorgaanbieder wijst er voorts op dat in overleg tussen de NVZ en de Geschillencommissie Zorg is afgesproken om DBC-disputen niet te laten behandelen door de Geschillencommissie Zorg; dat zou er immers toe kunnen leiden dat zorgaanbieders eerder geneigd zijn de zorgkosten van de patiënt te vergoeden, omdat behandelingskosten voor de zorgaanbieder bij de commissie veel hoger kunnen zijn dan de gevorderde bedragen. Tot slot wijst de zorgaanbieder erop dat het risico voor het jaarlijks aanpassen van het eigen risico dient te liggen bij de patiënt.

Oordeel

De commissie is, anders dan de zorgaanbieder, van oordeel dat de klacht ziet op de uitvoering van de behandelovereenkomst en niet op de financiële vergoeding van de geleverde zorg. De klacht van de patiënt ziet immers niet op de vergoeding van de zorgverzekeraar, maar op het feit dat voor zijn behandeling in 2020 het eigen risico over 2019 is aangesproken en hij van mening is dat de zorgaanbieder hem hierover niet (juist) heeft geïnformeerd. Om die reden acht de commissie zich bevoegd het geschil te behandelen. De commissie dient de vraag te beantwoorden of de zorgaanbieder tekort is geschoten in de informatieplicht. De commissie overweegt daartoe, in lijn met eerdere jurisprudentie, dat de verplichting tot voorlichting in het kader van een behandelingsovereenkomst op grond van artikel 7:448 lid 1 van het Burgerlijk Wetboek ziet op het voorgenomen onderzoek, de voorgestelde behandeling en de ontwikkelingen omtrent het onderzoek, de behandeling en de gezondheidstoestand van de patiënt. Uit dit artikel kan niet worden afgeleid dat op de zorgaanbieder de verplichting rust om uit zichzelf aan de patiënt voorlichting te geven omtrent de DBC-systematiek en de facturering door de zorgverzekeraar. Zodoende is geen sprake van een tekortschieten door de zorgaanbieder in de uitvoering van een verplichting uit de behandelovereenkomst met de patiënt.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 22-07-2021

Zaaknummer: 57397/81739

RECHTSPRAAK

Ontbinden cliëntenraad.

Verzoekers (een representatief te achten delegatie van cliënten) hebben zich tot de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden (hierna: LCvV) gewend met het verzoek de instelling op te dragen de cliëntenraad te ontbinden. Voorts wordt verzocht om verzoekers te benoemen tot lid van de nieuw op te richten cliëntenraad, of de instelling op te dragen verzoekers te benoemen tot lid van de cliëntenraad van de instelling en de instelling conform op te dragen de kosten van dit geding te vergoeden en zo nodig de kosten in beroep bij de Ondernemingskamer van het gerechtshof te Amsterdam. De LCvV is bevoegd van het verzoek tot ontbinding van de cliëntenraad kennis te nemen, voor het overige is de LCvV niet bevoegd. De LCvV wijst het verzoek af: er is geen sprake van een structureel tekortschieten in het behartigen van de gemeenschappelijke belangen van cliënten en hun vertegenwoordigers.

Feiten

Verzoekers (een representatief te achten delegatie van cliënten) hebben zich tot de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden (hierna: LCvV) gewend met het verzoek de instelling op te dragen de cliëntenraad te ontbinden. Voorts wordt verzocht om verzoekers te benoemen tot lid van de nieuw op te richten cliëntenraad, of de instelling op te dragen verzoekers te benoemen tot lid van de cliëntenraad van de instelling en de instelling conform op te dragen de kosten van dit geding te vergoeden en zo nodig de kosten in beroep bij de Ondernemingskamer van het gerechtshof te Amsterdam.

Oordeel

De commissie geeft aan dat artikel 13 lid 6 Wmcz 2018 bepaalt dat indien een representatief te achten delegatie van cliënten of hun vertegenwoordigers van mening is dat de cliëntenraad

ontbonden dient te worden en de instelling en de cliëntenraad weigeren daaraan hun medewerking te verlenen, de Commissie van Vertrouwenslieden op verzoek van deze delegatie kan uitspreken dat de instelling de cliëntenraad dient te ontbinden. Artikel 13 lid 1 Wmcz 2018 bepaalt dat de grond voor ontbinding is het structureel tekortschieten in de behartiging van de gemeenschappelijke belangen van de cliënten wier belangen de cliëntenraad dient te behartigen. De LCvV heeft op 21 december 2021 gemotiveerd geoordeeld dat verzoekers aan te merken zijn als representatieve delegatie van cliënten of vertegenwoordigers als bedoeld in artikel 13 lid 6 Wmcz 2018 en dat de commissie bevoegd is van het verzoek kennis te nemen, voor zover dit verzoek zich beperkt tot het nemen van een beslissing over het ontbinden van de cliëntenraad. Voor het overige is de commissie niet bevoegd een uitspraak te doen.

De commissie geeft aan dat het ontbinden van een cliëntenraad een uiterste middel is dat alleen kan worden ingezet als er geen minder ingrijpende en/of andere mogelijkheden voorhanden zijn. Hierbij geeft de commissie aan dat ingrijpen legitiem kan worden geacht wanneer een cliëntenraad aantoonbaar geen contact met de achterban onderhoudt, de achterban zelf aangeeft zich niet gerepresenteerd te voelen, de cliëntenraad zich niet met de reguliere medezeggenschapstaken (adviseren, bespreken van (voorgenomen) beleid) bezighoudt en/of geen inzicht geeft in en/of verantwoording aflegt over de werkzaamheden. Het aannemen van een constructieve houding ten opzichte van de instelling is geen verplichting, net zomin als dat het een contra-indicatie voor goed functioneren zou zijn. De commissie geeft aan dat uit hetgeen partijen hebben voorgelegd niet blijkt dat er sprake is van een structureel tekortschieten in het behartigen van de belangen van de cliënten en hun vertegenwoordigers en dat er nog voldoende mogelijkheden zijn om de medezeggenschap verder te optimaliseren. De LCvV wijst het verzoek af.

mr. X.R. van der Kruk-Ras

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 25-03-2022

Zaaknummer: 22-002

RECHTSPRAAK

Onterecht ontslag op staande voet.

Fysiotherapeut is onterecht op staande voet ontslagen; er is sprake van een verschil in professionele taakopvatting en niet van misleiding.

Feiten

Een fysiotherapeut is sinds 25 februari 2002 in dienst bij een praktijk. Op 28 september 2020 heeft er een gesprek plaatsgevonden tussen de werkgever en de fysiotherapeut over de wijze waarop de fysiotherapeut declareert. Naar aanleiding van dit gesprek heeft de werkgever het volgende per mail vastgelegd: 'Je hebt toegegeven dat je geen fysiotherapeutische behandeling van 25 minuten hebt gegeven en dat deze meneer ten tijde van de COPD groepstraining heeft getraind en dat je zijn saturatie hebt opgemeten. Jij vond dit een therapeutische behandeling en hebt deze achteraf in de agenda gedeclareerd op het tijdstip 12 uur. Op dat moment waren noch jij noch dhr. [B] aanwezig. Ik heb aangegeven dat mijn vertrouwen in jou sterk is gedaald. Vooral omdat het zeker 10 minuten kost om de waarheid boven te krijgen!' Op 1 oktober 2020 heeft er een vervolggelsgesprek plaatsgevonden, naar aanleiding waarvan de fysiotherapeut is geschorst.

Vervolgens is de fysiotherapeut op 3 oktober 2020 op staande voet ontslagen. Dit is dezelfde dag per e-mail als volgt toegelicht: '(...) Op maandag 28 september jl. heeft een gesprek met u plaatsgevonden en bent u met bovengenoemde handelwijze geconfronteerd met het verzoek om tekst en uitleg daarover te geven. U bevestigde dat u bij de heer [B] een fysiotherapeutische behandeling declareert, nadat de heer [B] zelfstandig heeft gesport in de praktijk. Deze handelwijze van u was aanleiding voor verder onderzoek. Helaas hebben we moeten constateren dat er in ieder geval nog 2 andere patiënten zijn die via deze constructie bij de praktijk sporten. Het onderzoek loopt nog verder. (...) Wij kunnen enkel vaststellen dat u ons opzettelijk heeft willen misleiden, gericht op het behalen van eigen wederrechtelijk voordeel nu uw inkomen afhankelijk is van de soorten behandelingen die u verricht (gewone patiënten behandelingen worden meer betaald dan oefengroepen). (...)'

Oordeel

Het hof oordeelt dat het verwijt dat werkgever werknemer maakt – wat er verder ook van zij – geen opzettelijke misleiding van werkgever door werknemer, gericht op het behalen van eigen wederrechtelijk voordeel, oplevert, maar een verschil van inzicht over de wijze waarop de werkzaamheden moeten worden gekwalificeerd en gedeclareerd. Dit wijst op een verschil in professionele taakopvatting en werknemer kan redelijkerwijs niet worden verweten dat hij niet open en eerlijk is geweest in de verklaring die hij daarover heeft afgelegd, omdat partijen daarover van mening verschillen. Gelet op de leeftijd van werknemer ten tijde van het ontslag op staande voet (55 jaar), de lengte van zijn dienstverband (ruim achttien jaar) en het feit dat werknemer altijd goed heeft gefunctioneerd, was er geen sprake van een dringende reden die een ontslag op staande voet rechtvaardigt.

Het in hoger beroep herhaalde verzoek van werknemer tot toekenning van een hogere billijke vergoeding is niet toegewezen, omdat hij geen feiten heeft gesteld die dit verzoek, respectievelijk een duidelijk hoger nadeel dan de in eerste aanleg toegekende billijke vergoeding, onderbouwen. Het eindigen van een arbeidsovereenkomst is het gevolg van ernstig verwijtbaar handelen van werknemer, zodat hij recht heeft op de wettelijke transitievergoeding. Omdat geen sprake is van een rechtsgeldig ontslag op staande voet en werkgever de arbeidsovereenkomst heeft opgezegd tegen een eerdere dag dan tussen partijen geldt is zij slechts de gefixeerde schadevergoeding verschuldigd.

mr. M.A. Goldschmidt

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:864

Zaaknummer: 200.294.615/01

Rechters: I.A. Haanappel-van der Burg, W.H.F.M. Cortenraad en M.S.A. Vegter

Advocaten: I. Epe en R. Muurlink

Wetsartikelen: 7:677 BW, 7:678 BW, 7:671 BW, 7:681 BW, 7:673 BW en 7:672 BW

RECHTSPRAAK

Uithuisplaatsing van baby met ernstige verwondingen.

Baby met ernstige verwondingen belandt in het ziekenhuis. Verwondingen zijn ontstaan in de periode dat de ouders de volledige zorg over de baby hadden. Van belang dat er duidelijkheid komt over de rol van de ouders hierin.

Feiten

Een baby is in het ziekenhuis opgenomen vanwege ernstige verwondingen: meerdere blauwe plekken, zeven gebroken ribben en kneuzingen in de hersenen in de zin van puntbloedingen. Volgens de forensisch arts zijn de verwondingen door kracht van buitenaf veroorzaakt.

Op 3 februari 2022 is, zonder voorafgaande zitting, de baby voorlopig onder toezicht gesteld en is een spoedmachtiging uithuisplaatsing door de kinderrechter verleend.

De Raad voor de Kinderbescherming (RvdK) is van mening dat de ontwikkeling van de baby ernstig wordt bedreigd doordat de ouders de verwondingen niet kunnen verklaren en deze zijn ontstaan in de periode dat de ouders de volledige zorg voor de baby hadden.

Oordeel

Op grond van artikel 1:265b BW kan de kinderrechter de Gecertificeerde Instelling (GI) die belast is met de uitvoering van de ondertoezichtstelling op haar verzoek machtigen de minderjarige gedurende dag en nacht uit huis te plaatsen indien dit noodzakelijk is in het belang van de verzorging en opvoeding van de minderjarige of tot onderzoek van diens geestelijke of lichamelijke gesteldheid.

Sinds de spoedmachtiging is er geen wezenlijk nieuwe informatie over de verwondingen bekend geworden, ondanks dat er diverse medische onderzoeken hebben plaatsgevonden. Er moet duidelijkheid komen over de verwondingen en de (vermoedelijke) oorzaak hiervan en tevens dient duidelijk te worden of de verklaring van de ouders verband kan houden met de

verwondingen van de baby. Daartoe moet de RvdK zich met spoed tot de politie en/of officier van justitie richten om die duidelijkheid te vragen en te krijgen,

Voor nu moet worden uitgegaan van de verwondingen en de door de forensisch arts gegeven verklaring en dat deze verwondingen zijn ontstaan terwijl de baby onder de zorg en verantwoordelijkheid van de ouders viel en bij hen verbleef. Bij die stand van zaken kan vooralsnog de baby niet aan de zorg van de ouders worden toevertrouwd omdat de veiligheid van de baby bij de ouders zeer wel mogelijk in het geding is.

De zo belangrijke hechting van de baby aan zijn ouders in de eerste levensmaanden wordt nu reeds enige tijd onderbroken en dat moet niet langer duren dan strikt noodzakelijk is. De GI dient er zorg voor te dragen dat beide ouders (in ieder geval de moeder, wanneer de vader zich bij de omgang met de baby niet rustig kan opstellen) vaker en langer contact met de baby kunnen hebben.

mr. E. Lam

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 17-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2022:2286

Zaaknummer: C/03/301591 / JE RK 22-185

Rechters: P.H.J. Frénay

Advocaten: B.H.M. Nijsten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Spoedmachtiging uithuisplaatsing van baby wegens gebrek aan passende zorg.

Risico op onherstelbare schade bij de baby als de baby vanuit het ziekenhuis met de moeder mee naar huis zou gaan. Een zitting kan niet worden afgewacht.

Feiten

De moeder heeft het ouderlijk gezag over de baby. Zij stelt niet op de hoogte te zijn geweest van de zwangerschap.

De moeder heeft nog een zoontje van 2 jaar oud, dat onder toezicht staat van een Gecertificeerde Instelling (GI).

De baby verblijft sinds 2 maart 2022 in het ziekenhuis vanwege ernstig ondergewicht.

Bij beschikking van 2 februari 2022 is de baby voorlopig onder toezicht gesteld tot 2 mei 2022. De GI verzoekt de kinderrechter om een spoedmachtiging uithuisplaatsing om de baby in een pleeggezin te kunnen plaatsen.

Oordeel

Het verhoor van de belanghebbende kan niet worden afgewacht zonder onmiddellijk en ernstig gevaar voor de baby.

Tijdens de opname is gebleken dat de baby bij voldoende voeding voldoende groeit. Gezien is dat de moeder in de nacht niet altijd haar wekker voor de voeding zet, ook al is haar meermalen uitgelegd dat de baby ook 's nachts gevoed moet worden. Het netwerk om de moeder heen heeft niet kunnen voorkomen dat een ziekenhuisopname noodzakelijk was. De baby zit nog steeds onder de groeicurve en van belang is daarom dat de baby elke voeding binnenkrijgt. De risico's zijn te groot om de baby met de moeder mee naar huis te laten gaan. Gezien de bevindingen van het ziekenhuis zou de baby dan mogelijk onherstelbare schade kunnen oplopen doordat haar niet de zorg wordt geboden die zij nodig heeft.

De kinderrechter verleent een spoedmachtiging tot uithuisplaatsing in een voorziening voor pleegzorg, met ingang van 9 maart 2022 voor de duur van vier weken.

mr. E. Lam

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:2102

Zaaknummer: C/10/634792 / JE RK 22-561

Rechters: A.A.J. de Nijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

VGZ discrimineert zonder redelijke gronden tussen verschillende soorten voetzorgverleners bij stopzetten zorgvergoeding.

VGZ stopt met vergoeden van zorg door twee soorten voetzorgverleners. Hof oordeelt dat sprake is van discriminatie zonder redelijke gronden en acht het handelen van VGZ onrechtmatig op grond van de schakeljurisprudentie.

Feiten

Voetzorg in de zin van podologie wordt in Nederland geleverd door meerdere soorten zorgverleners: registerpodologen, podoposturaal therapeuten en podotherapeuten. Zorgverzekeraar VGZ vergoedde tot 2015 podologische zorg die door alle drie deze soorten zorgverleners werd geleverd. Vanaf 2015 werd de zorg die werd geleverd door registerpodologen niet meer vergoed en grosso modo gold dit ook voor zorg geleverd door podoposturaal therapeuten. VGZ bleef gedurende 2015 echter wel (naar eigen zeggen) uit coulance deze kosten vergoeden. Per januari 2016 heeft VGZ echter de polisvoorwaarden voor de aanvullende verzekering gewijzigd, met als gevolg dat enkel nog de kosten van levering van steunzolen door deze beroepsgroepen zouden worden vergoed, maar niet meer consulten, anamneses en nazorg. Ondanks correspondentie als gevolg hiervan vanuit de beroepsvereniging van deze zorgaanbieders ('LOOP'), besloot VGZ op 18 juni 2020 de vergoedingenpraktijk nog verder af te bouwen. Ook steun- en therapiezolen geleverd door registerpodologen en podoposturaal therapeuten zouden niet meer vergoed worden vanaf dat jaar. De argumentatie van VGZ stoelt daarbij op het uniformeren en standaardiseren van (de vergoeding van) voetzorg, alsmede een vermeend verschil in competenties tussen registerpodologen en podoposturaal therapeuten aan de ene kant en podotherapeuten aan de andere kant. Ook was VGZ er niet van overtuigd dat deze twee beroepsgroepen een meerwaarde hebben in het kader van kosteneffectiviteit en ook niet dat de zorg die door hen wordt geleverd noodzakelijk zou zijn vanwege een groeiende behoefte aan voetzorg.

Oordeel voorzieningenrechter

Tegen dit besluit heeft LOOP, samen met enkele andere zorgverleners, een kort geding ingesteld. Kort gezegd heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat sprake was van een onrechtmatige daad van de zijde van VGZ op grond van de hierboven beschreven handelwijze, en VGZ geboden de kosten voor het afleveren van steun- en therapiezolen door registerpodologen en podoposturaal therapeuten te blijven vergoeden over 2021 en wederom in overleg te treden met LOOP. Tegen dat oordeel is VGZ in hoger beroep gekomen.

Oordeel hof

Het hof volgt de voorzieningenrechter. Hij doet dat over de band van de schakeljurisprudentie. Hoewel het VGZ vrijstaat aanvullende verzekeringen in te richten jegens zijn verzekerden, heeft hij bij het inrichten van die contracten wel rekening te houden met de belangen van derden, in casu twee specifieke typen zorgverleners.

Dat heeft VGZ volgens het hof onvoldoende gedaan. VGZ heeft feitelijk twee (van de drie) soorten zorgverleners die voetzorg leveren van het ene op het andere jaar uitgesloten van zorgkostenvergoeding. Daarmee wordt gediscrimineerd tussen deze typen zorgverleners, en dat kan volgens het hof alleen indien daartoe redelijke gronden bestaan. Daarvan is hier niet dan wel onvoldoende sprake. Daarbij speelt voor het hof ten eerste mee dat VGZ feitelijk geen inhoudelijke kritiek heeft geuit op de zorg die wordt verleend door registerpodologen en podoposturaal therapeuten. De klanttevredenheid over deze zorgverleners is in het algemeen ook hoog. Daar komt bij dat deze beroepsgroepen financieel in belangrijke mate afhankelijk zijn van VGZ en dus ernstige inkomstenderving kunnen verwachten indien door hen geleverde voetzorg niet meer wordt vergoed door deze verzekeraar. Ook het argument dat VGZ vooral in hoger beroep heeft aangevoerd, namelijk dat podotherapeuten een hoger opleidingsniveau hebben dan de andere voetzorgverleners, houdt geen stand bij het hof. VGZ heeft zich voor deze stelling onder meer beroepen op een document uit 2008 van de met LOOP concurrerende beroepsvereniging van podotherapeuten, en daarnaast stelt hij dat er belangrijke opleidingsverschillen zijn (hbo- versus mbo-niveau, studiebelasting). LOOP brengt daar voldoende argumenten tegen in stelling om volgens het hof te bewijzen dat er geen wezenlijk verschil bestaat tussen de drie beroepsgroepen, althans geen verschil dat discriminatie in vergoeding zou rechtvaardigen.

Al met al kunnen de door VGZ aangedragen argumenten niet beschouwd worden als 'redelijke gronden' om de vergoedingen niet voort te zetten. Het hof oordeelt in navolging van de voorzieningenrechter in eerste aanleg dat VGZ onrechtmatig heeft gehandeld door de belangen van de registerpodologen en podoposturaal therapeuten te veronachtzamen. Het hof oordeelt dat VGZ de vergoeding van kosten van levering van steunzolen door registerpodologen dient voort te zetten en veroordeelt VGZ in de kosten van de procedure.

mr. dr. R.M. Bertens

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-02-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:1140

Zaaknummer: 200.286.983

Rechters: F.J. de Vries, K. Mans en J.G.J. Rinkes

Advocaten: T.A.M. van den Ende en S.E.A. Groeneveld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Medezeggenschapsregeling/vervangende instemming.

Een instelling met 25 lokale cliëntenraden heeft een medezeggenschapsregeling opgesteld en deze op 16 juni 2021 ter instemming voorgelegd aan alle (lokale) cliëntenraden van de afzonderlijke instellingen. Van de 25 cliëntenraden hebben 23 cliëntenraden ingestemd met de medezeggenschapsregeling en voor die cliëntenraden heeft de raad van bestuur de medezeggenschapsregeling vastgesteld. Twee cliëntenraden hebben geen instemming verleend. De instelling heeft de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden (hierna: LCvV) verzocht op grond van artikel 8 lid 6 Wmcz 2018 uitspraak te doen over de vraag of het redelijk is de medezeggenschapsregeling ook voor die cliëntenraden vast te stellen. De commissie geeft aan dat de instelling onvoldoende zwaarwegende redenen naar voren heeft gebracht waarvoor instemming gevegd wordt, waardoor de commissie geen vervangende toestemming kan geven. De commissie wijst het verzoek af.

Feiten

Een instelling met 25 lokale cliëntenraden heeft een medezeggenschapsregeling opgesteld en deze op 16 juni 2021 ter instemming voorgelegd aan alle (lokale) cliëntenraden van de afzonderlijke instellingen. Van de 25 cliëntenraden hebben 23 cliëntenraden ingestemd met de medezeggenschapsregeling en voor die cliëntenraden heeft de raad van bestuur de medezeggenschapsregeling vastgesteld. Twee cliëntenraden hebben geen instemming verleend. De instelling heeft de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden (hierna: LCvV) verzocht op grond van artikel 8 lid 6 Wmcz 2018 uitspraak te doen over de vraag of het redelijk is de medezeggenschapsregeling ook voor die cliëntenraden vast te stellen.

Oordeel

De LCvV stelt vast dat voorafgaand aan het verzoek om instemming met de medezeggenschapsregeling informatiebijeenkomsten hebben plaatsgevonden met de bedoeling om de cliëntenraden te informeren over de door verzoeker opgestelde conceptmedezeggenschapsregeling en dat er naderhand ruimte is geboden voor het stellen van vragen en het plaatsen van opmerkingen ten aanzien van de conceptregeling zoals die voorlag. Vanuit de instelling is vervolgens op door de cliëntenraden gestelde vragen en gemaakte opmerkingen gereageerd.

De commissie stelt vast dat na de briefwisseling van eind september 2021 en nog steeds bezwaren waren ten aanzien van enkele onderdelen en dat de eerdere vragenronde deze bezwaren niet heeft weggenomen.

De LCvV geeft aan dat er slechts vervangende toestemming door de commissie gegeven kan worden voor het vaststellen van een medezeggenschapsregeling als de beslissing van de cliëntenraden om geen instemming te geven onredelijk is, of wanneer de instelling zwaarwegende redenen heeft die vergen dat het besluit wordt genomen. De commissie acht het echter niet onredelijk dat de cliëntenraden geen instemming hebben gegeven, op grond van de bezwaren die de cliëntenraden nog hebben ten aanzien van de medezeggenschapsregeling. Het betreffen, zo geeft de commissie aan, voor deze cliëntenraden essentiële onderwerpen die de positie van deze lokale cliëntenraden en hun achterban direct raken, zoals de bevoegdheidsverdeling tussen de centrale cliëntenraad, de onafhankelijke ondersteuning waarop de lokale cliëntenraden een beroep kunnen doen, de medezeggenschapsstructuur die ervan uitgaat dat de locatiemanager fungeert als overlegpartner, de benoeming en het ontslag van de leden van de cliëntenraad en de geboden faciliteiten. De commissie geeft aan dat de instelling onvoldoende zwaarwegende redenen naar voren heeft gebracht waarvoor instemming gevergd wordt, waardoor de commissie geen vervangende toestemming kan geven. De commissie wijst het verzoek af.

mr. X.R. van der Kruk-Ras

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 17-03-2022

Zaaknummer: 22-004

RECHTSPRAAK

Ontbindingsverzoek door werknemer.

Werkneemster heeft een ontbindingsverzoek ingediend. Er is volgens het hof geen sprake van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten aan de zijde van werkgever. Het verzoek wordt afgewezen.

Feiten

Werkneemster is op 13 juli 1981 in dienst getreden bij het Jeroen Bosch Ziekenhuis (JBZ) en was laatstelijk werkzaam als anesthesiemedewerker. Op 6 april 2018 hebben zich aan het einde van een operatie en tijdens een daarop volgend gesprek, en later nog een keer op 18 juni 2020, incidenten voorgedaan waarbij werkneemster zich door een anesthesioloog onheus bejegend heeft gevoeld, non-verbaal geïntimideerd en met fysiek geweld bedreigd. De betreffende anesthesioloog was niet direct in dienst bij JBZ. Werkneemster is van september 2019 tot mei 2020 en vervolgens sinds 25 augustus 2020 volledig arbeidsongeschikt.

Op 23 juni 2020 heeft een gesprek plaatsgevonden, onder meer tussen werkneemster en de anesthesioloog. Na dit gesprek heeft werkneemster een melding incident medewerker gedaan en heeft JBZ besloten dat werkneemster en de anesthesioloog voorlopig niet samen hoeven te werken en zijn er verschillende gesprekken gevoerd. Op 9 juli 2020 heeft werkneemster een klacht ingediend, de klachtencommissie bleek echter niet bevoegd. Vervolgens is tevergeefs via mediation getracht tot een oplossing te komen.

Het JBZ heeft – in overleg met werkneemster en haar advocaat – een gespecialiseerd en onafhankelijk onderzoeksbureau ingeschakeld. Op 23 oktober 2020 heeft werkneemster een ontbindingsverzoek ingediend. Op 1 maart heeft het onderzoeksbureau de bevindingen gerapporteerd. De kantonrechter heeft partijen de gelegenheid gegeven hierop commentaar te leveren. De kantonrechter heeft de verzoeken van werkneemster afgewezen.

Oordeel

Het hof oordeelt dat JBZ op meerdere momenten verkeerde beslissingen heeft genomen. Daarbij heeft JBZ niet gehandeld overeenkomstig zijn interne regels. Het hof is van oordeel dat

de wijze waarop JBZ heeft gehandeld moet worden gekwalificeerd als verwijtbaar. De lat voor toewijzing van een transitievergoeding of billijke vergoeding wordt echter niet gehaald, omdat JBZ, hoewel aanvankelijk niet, daarna onhandig en met weinig empathie is omgegaan met de terechte klachten van de werknemster, dat uiteindelijk heeft hersteld door meerdere gesprekken en overleg met de werknemster te voeren, mediation in gang te zetten, een onafhankelijk onderzoek in te stellen en met de werkgever van de anesthesioloog af te spreken op welke wijze aan de adviezen van de onderzoekers gevolg kon worden gegeven.

Nu het hof de verzoeken van de werknemster zo begrijpt dat zij alleen wil dat de arbeidsovereenkomst wordt ontbonden wanneer het hof van oordeel is dat JBZ ernstig verwijtbaar jegens haar heeft gehandeld of nagelaten en zij daarom recht heeft op een transitievergoeding en een billijke vergoeding, wordt het verzoek tot ontbinding afgewezen.

mr. M.A. Goldschmidt

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 17-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:872

Zaaknummer: 200.296.374_01

Advocaten: P.P.M. Rousseau, M. van Ham en A.J. van de Rakt

Wetsartikelen: 7:671c BW

RECHTSPRAAK

Ontslag via ava statutair bestuurder, zonder dat verbetertraject is gevolgd.

Werkgever wordt veroordeeld tot betaling van een billijke vergoeding na ontslag via de ava zonder dat zij daarvoor een redelijke grond had.

Feiten

Op 1 januari 2014 is werknemster – tevens is zij benoemd als statutair directeur – bij de rechtsvoorganger van MRON in dienst getreden, als nucleair geneeskundige. Eind 2018 vond een gesprek plaats tussen de werknemster en de medisch manager, waarin werknemster is meegedeeld dat er problemen zouden bestaan in de samenwerking en communicatie binnen het team. Hierop volgend wordt zij uitgenodigd voor een nader gesprek om een Soft Signals Traject te starten. Vanwege een onderzoek dat was gestart in het kader van een mogelijke stoornis bij werknemster in het autismespectrum, wordt dit traject ‘on hold’ gezet. Uit het onderzoek volgt dat met hoge mate van waarschijnlijkheid sprake was van een stoornis in het Autisme Spectrum (ASS). Er wordt vervolgens een jobcoach ingeschakeld voor werknemster. Onder meer op advies van de jobcoach wordt werknemster voor 25% arbeidsongeschikt gemeld. In augustus 2019 geeft de bedrijfsarts een advies stappenplan re-integratie-activiteiten.

Op 8 mei 2020 heeft werknemster een psychiatrisch onderzoek laten uitvoeren om te onderzoeken of daadwerkelijk sprake was van een stoornis in het autistisch spectrum. De psychiater en de neuropsycholoog concluderen dat de klachten van werknemster niet kwalificeren als een psychiatrische stoornis. Naar aanleiding hiervan adviseert de bedrijfsarts op 25 juni 2020 het eigen werk volledig te hervatten. Op dit oordeel komt de bedrijfsarts op 2 juli 2020 terug. De mediation die in augustus 2020 plaatsvindt, is zonder resultaat.

Op 23 september 2020 maakt de medisch manager een melding inzake mogelijk (structureel) disfunctioneren medisch specialisten. Op 9 juli 2021 neemt de ava het besluit tot ontslag van werknemster als bestuurder. Werknemster stelt dat haar arbeidsovereenkomst is opgezegd zonder dat MRON daarvoor een redelijke grond had. Zij verzoekt om betaling van de transitievergoeding en een billijke vergoeding.

Oordeel

De rechtbank stelt – anders dan MRON aanvoerde – dat het in de kern gaat om de vraag of werknemster voldoende functioneert en niet om verstoorde arbeidsverhoudingen.

De rechtbank stelt vast dat MRON werknemster een verbetertraject heeft toegezegd, welk verbetertraject vrij snel (in afwachting van een medisch oordeel) 'on hold' wordt gezet. Wanneer bij werknemster namelijk een ontwikkelingsstoornis als ASS zou worden vastgesteld, zou het Soft Signals Traject anders vorm worden gegeven. Van dit nader vormgeven is geen sprake geweest. Werknemster heeft zich vervolgens door een psycholoog laten testen. Die concludeerde dat er met een hoge mate van waarschijnlijkheid sprake was van een stoornis in het autismespectrum. Dat het functioneren van werknemster na de gestelde waarschijnlijkheidsdiagnose nog niet voldeed aan de eisen van MRON (en collega's mogelijk ontevreden waren en daarover signaleerden), mag zo zijn maar is niet onbegrijpelijk. Zoals het voor MRON een verrassing was dat de psychiater vervolgens concludeerde dat werknemster geen psychische stoornissen had, zo is het invoelbaar dat de (waarschijnlijkheids)diagnose van ASS bij werknemster hard is binnengekomen en dat zij tijd nodig had om dit te verwerken, naast de spanningsklachten die zij ondervond.

De bedrijfsarts had inmiddels vastgesteld dat er voor werknemster op medische gronden geen beperking meer was in de te werken uren. In het gesprek van 8 april 2020 werd vastgesteld dat er geen reden meer was om het Soft Signals Traject nog langer te pauzeren. Werknemster gaf aan weer aan het werk te willen en de zorgen die er waren door middel van een verbeterplan, dat zij zelf al had opgesteld, aan te pakken. De medisch manager hield evenwel de boot af, omdat volgens hem de problemen die aanleiding waren tot het Soft Signals Traject een relatie hadden met de medische diagnose ASS.

Werknemster liet het er evenwel niet bij zitten en liet zich in mei 2020 onderzoeken, feitelijk een second-opinion, door een psychiater in samenwerking met een neuropsycholoog. Daaruit bleek dat de (spannings)klachten die werknemster ondervond, niet voortkwamen uit een psychiatrische stoornis en dat er geen aanwijzingen waren voor ASS. Daarop vond op 14 mei 2020 een gesprek plaats tussen het MRON-bestuur en werknemster waarbij zij aangaf dat zij haar werkzaamheden, gelet op de uitkomst van het onderzoek door de psychiater, in volle omvang kon hervatten. De reactie hierop van MRON is wat de rechtbank betreft de kern van de zaak: MRON onderschrijft, hoewel in wat andere bewoordingen, de eerdere reactie van de medisch manager d.d. 8 april 2020 dat de problemen die aanleiding waren tot het Soft Signals Traject gerelateerd waren aan ASS. MRON ziet de problemen van werknemster dan ook als blijvend en ziet geen toekomst meer voor werknemster binnen MRON.

Met die reactie slaat MRON naar het oordeel van de rechtbank de arbeidsrechtelijke plank mis: de veronderstelde link tussen de gestelde problemen en de waarschijnlijkheidsdiagnose ASS bleek op grond van de conclusies van de psychiater onjuist en de conclusie in het gesprek van 14 mei 2020 dat de problemen blijvend waren, was derhalve prematuur. Van MRON had, nu de waarschijnlijkheidsdiagnose ASS van tafel was en de bedrijfsarts had laten weten dat er geen aantoonbare aanwijzingen waren bij werknemster die duiden op ziekte of gebrek, als goed werkgever verwacht mogen worden dat vanaf dat moment, 9 september 2020, het Soft Signals Traject alsnog was in- dan wel voortgezet. Er waren immers geen medische beperkingen meer voor het aantal te werken uren; en het gegeven dat er bij werknemster geen psychische stoornissen waren geconstateerd, betekende nog niet dat daarmee ook de problemen op het gebied van communicatie en samenwerking opgelost waren.

De rechtbank is dus van oordeel dat MRON te gemakkelijk de uitkomst van het onderzoek van de psychiater naast zich neer heeft gelegd en prematuur een melding tijdelijk minder functioneren gedaan heeft bij het Medisch Stafbestuur, zonder werknemster een daadwerkelijke kans te hebben gegeven of te gunnen haar functioneren op het gebied van communicatie en samenwerking bij te stellen. De rechtbank kwalificeert dit handelen van MRON als ernstig verwijtbaar. Als een verzoek van MRON tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst op de d-grond had moeten worden beoordeeld, zou de conclusie geweest zijn dat geen sprake was van een redelijke grond, met als gevolg dat de ontbinding zou zijn afgewezen. Werkneemster heeft zich evenwel neergelegd bij de beëindiging van de arbeidsovereenkomst en dat betekent, gelet op het ernstig verwijtbaar handelen van MRON, dat de verzochte verklaringen voor recht toewijsbaar zijn en dat werknemster, naast de wettelijke transitievergoeding, overeenkomstig artikel 7:682 lid 3 BW, aanspraak maakt op een billijke vergoeding. Op grond van hetgeen is overwogen komt de rechtbank uit op een billijke vergoeding ter hoogte van € 150.000 bruto (overeenkomend met anderhalf jaarsalaris).

mr. M.A. Goldschmidt

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 09-03-2022

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2022:721

Zaaknummer: 274154 HA RK 21-133

Rechters: U. van Houten

Advocaten: W.J.F. Nieuwenhuis en Y.M. Nijhuis

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub d BW en 7:682 BW

RECHTSPRAAK

Bevoegdheid LCvV.

Verzoeker kan niet worden aangemerkt als (vertegenwoordiger van) een cliëntenraad als bedoeld in de Wmcz 2018 en het reglement van de LCvV, noch als een representatief te achten delegatie zoals bedoeld in artikel 13 lid 6 Wmcz 2018. De LCvV is onbevoegd het verzoek te behandelen.

Feiten en oordeel

De LCvV geeft aan dat verzoeker niet kan worden aangemerkt als (vertegenwoordiger van) een cliëntenraad als bedoeld in de Wmcz 2018 en het reglement van de LCvV. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat in dezen sprake is van een representatief te achten delegatie van cliënten die de procedure ex artikel 13 lid 6 Wmcz 2018 heeft doorlopen. Om die reden kan het verzoek niet door de LCvV in behandeling worden genomen. De LCvV is onbevoegd het verzoek te behandelen.

mr. X.R. van der Kruk-Ras

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 08-03-2022

Zaaknummer: 22-003

RECHTSPRAAK

Rechtsgeldig gegeven ontslag op staande voet na werkweigering.

Werkneemster is terecht op staande voet ontslagen, na het overslaan van een zorgbehoevende cliënt, wegens een wegomleiding.

Feiten

Op 13 november 2021 heeft werkneemster, werkzaam vanaf 24 juli 2021 bij een thuiszorgorganisatie, op basis van een leerarbeidsovereenkomst, zich schuldig gemaakt aan werkweigering, aldus de werkgever. Werkneemster heeft tijdens het rijden van haar route expres een cliënt met hartproblemen en een hoge bloeddruk overgeslagen, omdat zij anders als gevolg van een wegomleiding had moeten omrijden. Zij heeft hierover een sms'je naar de betreffende cliënt en een WhatsAppbericht aan werkgever gestuurd. Deze cliënt moest in de ochtend een TED-kous worden aangetrokken en de bloeddruk moest worden opgemeten.

Werkneemster stelde dat de wegomleiding haar een kwartier vertraging zou opleveren, als gevolg waarvan zij dan te laat zou zijn geweest bij haar andere cliënten. De betreffende cliënt later op de route nog bezoeken, zou niet kunnen omdat de TED-kous tussen 10.00 uur en 11.00 uur moest worden aangetrokken.

Oordeel

De kantonrechter is van oordeel dat de werkweigering op 13 november 2021 voldoende is komen vast te staan. Er kan werkneemster een zwaar verwijt worden gemaakt van het feit dat zij een cliënt die voor zijn gezondheid afhankelijk was van werkneemster tijdens haar dienst heeft overgeslagen. Ook het feit dat zij de cliënt per sms heeft bericht dat zij niet kon komen en werkgever per WhatsApp maakt het verwijt niet minder ernstig. Werkneemster had haar verantwoordelijkheid moeten nemen en, indien zij bezorgd was geweest te laat te komen bij andere cliënten, hierover contact met werkgever moeten opnemen.

Nu werkneemster zonder goede reden cliënt aan een gezondheidsrisico heeft blootgesteld kan van werkgever niet in redelijkheid worden verwacht het dienstverband langer te laten

voortduren. Hierbij speelt ook een rol dat werknemster tijdens de mondelinge behandeling er geen blijk van heeft gegeven dat zij de ernst van haar plichtsverzuim inziet. De handelwijze van werknemster wordt aangemerkt als een ernstige schending van de op haar rustende verplichting zich als goed werknemer te gedragen en daarmee als een ernstige inbreuk op het vertrouwen van de werkgever. Het ontslag op staande voet is rechtsgeldig gegeven.

mr. M.A. Goldschmidt

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:568

Zaaknummer: 9613736 AE VERZ 22-3

Rechters: D.C.P.M. Straver

Advocaten: R. Bagasrawalla

Wetsartikelen: 1:441 BW, 7:677 BW, 7:678 BW, 6: 136 BW en 7:625 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek tot indienen tuchtklacht bij de IGJ is niet aan te merken als handhavingsverzoek.

De IGJ heeft appellanten meegedeeld dat hun gezamenlijke verzoek om handhavend op te treden tegen [verpleegkundige] geen aanvraag is in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht, dat dit verzoek in behandeling is genomen als een melding in de zin van de Wet kwaliteit klachten en geschillen zorg en beslist dat die melding al eerder is beoordeeld. Zowel de rechtbank als de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bevestigt dat een verzoek om een tuchtklacht geen handhavingsbesluit is.

Feiten

Appellanten gaan in hoger beroep tegen een uitspraak van de rechtbank Den Haag in het geding tussen appellanten en de minister voor Medische Zorg.

Appellanten hebben een tuchtklacht ingediend tegen [verpleegkundige], wegens het nalaten in 2017 professionele hulp te bieden aan of in te schakelen voor [persoon A], broer van appellant B. [Verpleegkundige] is de zus van de echtgenoot van [persoon A]. Appellanten zijn niet-ontvankelijk verklaard in hun klacht, omdat ze niet tot de kring van klachtgerechtigden behoorden. Het daartegen ingestelde beroep is verworpen.

Na beslissing van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg heeft [appellant B] contact opgenomen met de IGJ met het verzoek om te beoordelen of zij de situatie ernstig genoeg vindt om zelf als klachtgerechtigde bij het tuchtcollege een klacht in te dienen tegen [verpleegkundige] of beroep in te stellen tegen de beslissing van 10 oktober 2018. De IGJ geeft te kennen dat zij geen aanleiding ziet tot het starten van een nader onderzoek, onder andere omdat de IGJ geen risico voor de patiëntveiligheid als bedoeld in artikel 8:20 van het uitvoeringsbesluit Wkkgz ziet.

Hierop hebben appellanten op 30 december 2019 een stuk getiteld ‘verzoek om handhaving’ ingediend bij de IGJ. Daarin verzoeken zij de IGJ om de overtredingen van [verpleegkundige], die herhaaldelijk zijn gemeld maar niet tot een onderzoek hebben geleid, doeltreffend te onderzoeken en in dat kader te handhaven door een tuchtrechtsklacht in het kader van de wet BIG in te dienen.

De IGJ heeft appellanten per brief van 20 februari 2020 meegedeeld dat het verzoek niet als handhavingsverzoek is aangemerkt, omdat het geen verzoek is om een besluit te nemen, maar om het starten van een tuchtrechtelijk onderzoek. De IGJ heeft het verzoek als een melding in behandeling genomen. Omdat de melding dezelfde strekking heeft als de eerder gedane melding die is afgehandeld met een brief, heeft de IGJ de melding niet opnieuw beoordeeld, maar volstaan met een verwijzing naar die brief.

Bij de besluiten van 30 april 2020 en 12 mei 2020 heeft de minister het bezwaar van appellanten tegen de brief van 20 februari 2020 niet-ontvankelijk verklaard, omdat die brief geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

Klacht

In het geschil is of het verzoek van appellanten van 30 december 2019 terecht als melding in plaats van als handhavingsverzoek is aangemerkt.

Oordeel rechtbank

De rechtbank heeft overwogen dat met de brief van 20 februari 2020 geen sprake is van een besluit in de zin van de Awb. Het instellen van een tuchtrechtelijk onderzoek en het indienen van een tuchtrechtelijke klacht zijn feitelijke handelingen en geen publiekrechtelijke rechtshandelingen. Het verzoek om op die manier handhavend op te treden, is dan ook geen aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid Awb. Gelet op het voorgaande, stond tegen de brief van 20 februari 2020 geen bezwaar roepen.

Oordeel ABRvS (hoger beroep)

Appellanten betogen dat er wordt gevraagd om handhaving; dat daarbij een van de opties is genomen die de IGJ tot haar beschikking heeft, namelijk het indienen van een tuchtrechtelijke klacht, maakt dat niet anders. Ze betogen dat de formalistische uitleg van de rechtbank in strijd is met het doel en de strekking van de Wkkgz.

Artikel 25 Wkkgz geeft de IGJ de bevoegdheid meldingen te onderzoeken. De nota van toelichting bij het uitvoeringsbesluit Wkkgz geeft aan dat naast meldingen ook handhavingsverzoeken kunnen worden gedaan. Alleen een belanghebbende kan verzoeken

om een handhavingsbesluit zoals bedoeld in artikel 1:3 derde lid Awb.

Niet alle maatregelen uit het handhavingskader van de IGJ leveren besluiten in de zin van artikel 1:3 eerste lid Awb op. Een mededeling van de IGJ dat zij een melding zal onderzoeken is niet op een rechtsgevolg gericht, maar is een aankondiging van een feitelijke handeling. Dit is dus evenmin een besluit. Ook een beslissing van de IGJ om al dan niet gebruik te maken van de haar in artikel 65, eerste lid, onder d van de wet BIG gegeven bevoegdheid om een klaagschrift over een BIG-geregistreerde in te dienen bij een tuchtcollege, is geen besluit. De beslissing van een bestuursorgaan om bezwaar te maken of administratief beroep in te stellen is namelijk een beslissing die strekt tot het indienen van een aanvraag en valt buiten het besluitbegrip van de Awb.

Dat, zoals appellanten aanvoeren, de bevoegdheid van de IGJ om een tuchtklacht in te dienen wettelijk is vastgelegd, leidt niet tot een ander oordeel over het besluitkarakter daarvan. Dat appellanten de brief van 30 december 2019 zelf een handhavingsverzoek hebben genoemd, betekent niet dat deze alleen al daarom een aanvraag is om een besluit te nemen als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Zou de IGJ de brief wel als een handhavingsverzoek hebben moeten aanmerken, dan zou de reactie daarop ook geen besluit zijn geweest, omdat appellanten geen belanghebbenden zijn bij dat verzoek.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat de brief van 20 februari 2020 geen besluit is in de zin van de AWB, de minister heeft het bezwaar van appellanten terecht niet-ontvankelijk verklaard. Het hoger beroep is ongegrond, de aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

mr. M. Martin

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 08-12-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:2753

Zaaknummer: 202103256/1/A2

Rechters: E.J. Daalder, A.J.C. de Moor-van Vugt en J.M.L. Niederer

Wetsartikelen: